

STĀ•Ā~Ā•

NedĀ›le, 23 Ā™Ā-jen 2016

Onyndo mi pĀ™išel takový Ā¾ertovný mail, vám moĀ¾ná taky. Dva kojenci leĀ¾í na lehátku a povídají si: "Tak za 80 le budeme leĀ¾et zas, opĀ›t bez zubĀ› a bez vlasĀ›, a s plínkou pod zadkem!" DoteĀ• jsem nic neĀ™ešila, skoro všechny zuby svoje, vlasy taky ještĀ› mám a inkontinenci neĀ™eším. Zatím.

A pak to pĀ™išlo. NejdĀ™iv hlava, pak noha. Myslela jsem, Ā¾e je to námahou z chalupy, kde se finišovalo ale kdyĀ¾ byl týden klid a bolest v kolenu mĀ› budila, nezbylo neĀ¾ se objednat na ortopedii. A jelikoĀ¾ nás kulhavicĀ› je mnoh stále Ā•ekám na termín. Do té doby jsem si jen uĀ¾ívala dĀ›chodu, coĀ¾ do dnešního dne spoĀ›ívá nejen v rozcestovanosti, ale taky v pĀ™ijemných maliĀ•kostech, jako je nemuset ráno brzo vstávat. JeštĀ› je tma, venku prší a fouká vítr, a já se nemusím strojit a vyrazit na parkovištĀ›, to je pĀ™ímo orgiastické. MĀ›Ā¾u zpátky do peĀ™í!!! Jen teĀ• pomalu, abych si nĀ›jak blbĀ› nenakroutila koleno... Ale co, lepší neĀ¾ ruka nebo parodontóza. M nastoupila hlava. Zatím se to projevuje hlavnĀ› jakousi roztrĀ¾itostí. I kdyĀ¾ poctivĀ› pĀ™iznáno, na nákup jen se seznamem, jinak bych mohla dopadnout jako ten dĀ›dek, co šel pro chleba a máslo a pĀ™išel domĀ› s rourou do kamen. Podívejte, co se mi pĀ™ihodilo. Jedu výtahem dolĀ› venĀ›it Bobinu, nastupuji v hlubokém zadumání, voĀ•ák v ruce. Výtah zastavuje, já se otáĀ•ím ke dveĀ™ím - pes nikde. Jsem v kabinĀ› sama... S hrĀ›zou sleduji dráhu šĀ›Ā›ry, ta ko nahoĀ™e ve škvíĀ™e nad dveĀ™ma. Honem zpátky nahoru a doufám, Ā¾e pes nezahynul obĀ›šením bez jediného štĀ›knutí. Nezahynul, sedí na chodbĀ› a jeho pohled Ā™íká - no to jsem v Ā¾ivotĀ› nevidĀ›l, kde se mám jako vyĀ›Ā›rat !? JeštĀ› Ā¾e nebydlíme výš... Co nás ještĀ› všechno Ā•eká? Kousek od nás post peĀ•ovatelský dĀ›m pro staré obĀ•any vyĀ¾adující zvýšenou péĀ•i. MĀ›síc pobytu 18 tisíc. Nevím, jak se zamĀ›stnanc ke klientĀ›m za zavĀ™enými dveĀ™mi, ale navenek to je skvĀ›lé. Cestou do knihovny chodím kolem. Nedávno ještĀ› venku a mĀ›li program. PeĀ•ovatel v bílém plášti jim vyprávĀ›l o starých filmech a o panu Sovákovi. VĀ¾dy jim poloĀ¾ nĀ›jakou otázku, sám si na ni odpovĀ›dĀ›l... nevím, jestli a jak to vnímali. Jindy zase neustále zahánĀ›l zpátky paní, Ā™eknĀ›me MráĀ•kovou, s tím, Ā¾e obĀ›d ještĀ› skuteĀ•nĀ› není pĀ™ipraven. KdyĀ¾ se chopil voziĀ•ku jiné klientky MráĀ•ková okamĀ¾itĀ› zase vyrazila smĀ›r jídelna. Velice trpĀ›livĀ› jí znovu vysvĀ›tlil, Ā¾e obĀ›d stále není a tu druhou paní na sluníĀ•ko. Vezoucí se paní mĀ›la v náruĀ›í plyšového medvídka a ve tvĀ™i blaĀ›ený výraz. Je to smurné i ro WENDY P.S. - PĀ™esně totĀ¾, co Wendulka, tedy to, Ā¾e odjela výtahem, psa, pĀ™ipoutaného na vodítku však nemaje, jsem rovnĀ›Ā¾ zaĀ¾ila. Nikomu nepĀ™eju tu hrĀ›zu, kdyĀ¾ jsem se dĀ›sila, Ā¾e budu mít pejska uškrcenéh placatého... NaštĀ›stí to bylo také jen jedno patro a ještĀ› vĀ›tší štĀ›stí, Ā¾e byl na flexi vodítku tedy tom dlouhatánském... Ufff TO JSOU PRAVĚ HORORY!!! - d@niela